ΕΤΟΣ Β'.— ΑΡΙΘ. 212 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

ΣΤ'. ΤΕΚΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ — ΑΛΜΥΡΟΣ — ΠΛΑΤΑΝΟΣ.

Ἐν Ἀλμυρῷ, *τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1881.*

Ἀγαπητέ μοι Βλάσιε,

Μετὰ ὡραίας συγκινήσεις, μετὰ πολὺν ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ καὶ ἱκανοὺς κόπους ἐτελείωσε καὶ τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ ταξείδιόν μου. Τῆς τελευταίας μου ταύτης ἐπιστολῆς ὁ ταχυδρόμος θὰ ἦμαι ἐγώ, ἐγὼ θὰ σοῦ τὴν φέρω εἰς τὸ μικρὸν φιλολογικὸν κέντρον μας, θὰ σφίγξω ἐγκαρδίως τὴν χεῖρά σου καὶ θὰ σοῦ φιλήσω τὰ ἀείποτε γελαστὰ χείλη. Ἐννοεῖς ἐκ τοῦ αἰσθηματικοῦ τούτου προοιμίου μου ὅτι μεθ' ὅλας τὰς εὐτυχεῖς περιστάσεις καὶ ἐντυπώσεις μου, αἵτινες παρηκολούθησαν τὴν περιπλάνησίν μου ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, ἔχω ζωηρὸν οὐχ ἧττον πόθον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν χώραν μου, νὰ σᾶς ἴδω καὶ νὰ ἀναπαυθῶ. Τὴν ἐπιθυμίαν μου αὐτὴν κεντᾷ περισσότερον ἡ ἐν τῷ λιμένι ὡραία καὶ ταχύπλους *Μπουμπουλίνα*, τῆς ὁποίας ὁ ἀνάθρώσκων καπνὸς μοὶ ἀγγέλλει ὅτι μετά τινας ὥρας εἶν' ἑτοίμη πρὸς ἀπόπλουν.

Μόλις πρὸ ἡμερῶν ἐπάτησα Θεσσαλικὴν γῆν, ἐνθυμεῖσαι ὅτι μὲ ἐφιλοξένησεν ὁ Τεκὲς τοῦ Χασσὰν Μπαμπᾶ παρὰ τὸ Ἀμπελάκιον. Ἄλλου ἁγίου Τούρκου ὁ **Τεκὲς, τοῦ Ντουραλῆ Σουλτὰν Μπαμπᾶ,** ἐπέπρωτο νὰ μοι δώσῃ ἄσυλον χθές, πρὶν ἐγκαταλείπω τὴν Θεσσαλίαν. Ὁ Τεκὲς αὐτὸς εἶνε Μονὴ Ἀλβανῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸν Μωάμεθ, ἀλλ' εἰς ἄλλον θεὸν ἢ προφήτην, τὸν Ἀλῆν, Ἀλβανὸν αἱρεσιάρχην, οὗτινος σοὶ ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι πρῶτον ἤδη ἔμαθον τὴν ὕπαρξιν. Ἐὰν ἐπεσκέφθης ἄλλας Μονὰς ὀρθοδόξων ἐν Ἑλλάδι, ἔχεις ἀπαράλλακτον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Μονῆς αὐτῆς τῶν *Μπεχτατσήδων*, ὡς καλοῦνται οἱ μοναχοί της, ἐπὶ ὑψώματος γραφικοῦ, ὅπερ περιβάλλει πυκνὸν ἄλσος, ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ ὁποίου ἀκούονται γλυκύστομα ᾄσματα πτηνῶν, καὶ προσπνέει δρόσος ἀρωματώδης καὶ ζωογόνος. Ἀπὸ τοῦ ἄλσους τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει βεβαίως νὰ περιπλανᾶται θεοῦ τινος τὸ πνεῦμα, ἤκουσα ἁρμονικώτατον τῆς καλῆς Ζακύνθου ᾆσμα, μελπόμενον ὑπὸ χοροῦ ζωηρῶν ἐπιστράτων τῆς ποιητικῆς νήσου· Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἤκουον ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ πτηνοῦ καὶ ἀνθρώπων μέλος. Θὰ ἦτο ἀπελπιστικὸν νὰ πιστεύσω, καὶ νὰ σοὶ τὸ διαβεβαιῶ καὶ μεθ' ὅρκου ἔπειτα, ὅτι ἡ χώρα, ἥτις περιέχει τὰ *Τέμπη*, τὸν *Ὄλυμπον*, τὸν *Πηνειὸν* καὶ τὰ *Μετέωρα*, δὲν γνωρίζει ἄλλην μουσικήν, ἐκτὸς τοῦ *ἀμανὲ* καὶ τοῦ ἀπαισίου κρωγμοῦ τῆς καρακάξας, ἥτις καταπλημμυρεῖ τὰς πεδιάδας καὶ τὸν θεσσαλικὸν οὐρανόν!

Τὸ προσωπικὸν τῆς Μονῆς ἀποτελοῦσιν 25 Δερβίσαι, φέροντες ῥάσον ἐκ λευκοῦ ἐριούχου, ὅμοιον σκοῦφον, λευκοτάτας περικνημίδας καὶ σανδάλια, ἐπὶ τοῦ στήθους ἐγκόλπιον, καὶ παρὰ τὴν ζώνην ἠρτημένον φιαλίδιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια ἔχει ῥητὰ τοῦ προφήτου, οὗτινος ἀκολουθοῦσι τὴν αἵρεσιν. Οἱ πλεῖστοι εἶνε νεώτατοι καὶ ὡραῖοι Ἀλβανοί, τῶν ὁποίων ὁ βραχίων καὶ ὁ νοῦς ἠδύναντο νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐπιτυχῶς τὴν πατρίδα, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κοινωνίαν. Ἀλλ' ἀπεμονώθησαν, ὑπείκοντες εἰς πεπαλαιωμένην ἀνόητον πρόληψιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ, μαραίνοντες ἐν τῇ ἀεργίᾳ καὶ τῇ πλήξει τὴν ψυχὴν, καὶ ἀποκτηνοῦντες τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα!

Ὁ ἡγούμενος, ὁ Μπαμπᾶς, ἦτο ἀπὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Μοὶ εἶπον ὅτι σκέπτεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας, ἕνα προσφέρῃ εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὰς ἑλλ. ἀρχὰς τὰς εὐχὰς καὶ τὰ σεβάσματά του. Φαντάσου ποία τιμή! Ἀλλ' εἶδα τὸν ἀδελφόν του, ὅστις τὸν ἀντιπροσωπεύει καὶ εἶνε παχύτατος, γλυκύτατος γέρων. Μᾶς ὑπεδέχθη ἐν τῇ εὐρυτάτῃ αἰθούσῃ τῆς Μονῆς, ἥτις περιβάλλεται κυκλοτερῶς ὑπὸ παχυτάτων στρωμνῶν, δίκην σοφάδων, καὶ παρουσιάζει πλείστας ἱερογλυφικὰς εἰκόνας, αἵτινες ἢ φέρουσι ῥήσεις τοῦ προφήτου ἢ παριστῶσι διάφορα αὐτοῦ θαύματα. Εἰς μάτην ἐπανειλημμένως ἠρώτησα τὸν γέροντα δερβίσην τί δηλοῖ ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀροφῆς ἠρτημένη φιαλίς, ὁμοία πρὸς τὰς ἐν τῇ ζώνῃ των· προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐν-

νόει τὰ ἑλληνικά μου, ἐνῷ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνεννοούμεθα κάλλιστα. Ἐζήτησα τὴν συνδρομὴν τοῦ φίλου κ. Δρακοπούλου, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ δὲν ἀντελαμβάνετο τὰ τουρκικὰ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ πονηρὸς μπεχτατσῆς.

Ἔφαγον, ἔπιον καὶ ἐπεσκέφθην ὅλας τὰς ἀποθήκας, τὸ σφαγεῖον, τὸν μῦλον, τὰ κελλία, τὴν αὐλὴν καὶ τὸν κῆπον. Εἶνε ἐκεῖ μικρὰ κοινωνία, δεσμῶτις ἀφ' ἑαυτῆς, μετανοήσασα ὡς ἐκ τούτου ἴσως, ἀλλὰ φιλοτίμως παλαίουσα ἐν τῇ δυστυχίᾳ τῆς μονώσεως καὶ τῆς ἐξορίας. Ἐπὶ τοῦ προσώπου πάντων διέκρινα ἐπικεχυμένην ὠχρότητα καὶ μελαγχολίαν. Δυστυχεῖς ἄνθρωποι! Τοὺς κατέστρεψεν ἡ δεισιδαιμονία τυφλῶν γονέων ἢ ἡ ἐπιπολαία ἀπόφασις μιᾶς στιγμῆς. Μὲ ὡδήγησαν εἰς τὸ τέμενος, ὑφ' ὃ ἀναπαύονται τὰ ὀστᾶ τοῦ Ντουραλῆ Σουλτὰν Μπαμπᾶ. Παρ' αὐτῷ, δεξιόθεν κ' ἐξ εὐωνύμων, ὡς οἱ παρὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λῃσταί, ἠξιώθησαν ταφῆς δύο πιστοί, πολύτιμοι καὶ πολυτίμητοι τοῦ Ἀλβανοῦ Ἁγίου ὑπηρέται, ὁ μάγειρος καὶ ὁ ἀρτοποιός του. Φαντάζομαι τί *φαγᾶς* θὰ ἦτο ὁ Ντουραλῆς αὐτός! Ἐκεῖ που, ὑπό τινα στήλην διέκρινα πλάκα ἐφ' ἧς ἀνεγνώρισα βυζαντινὸν σταυρόν, ἑτέρωθεν τοῦ ὁποίου ἡμίσβεστα γράμματα. Ἄμοιρος τῆς θείας τῆς *πλακογκασίας* ἐπιστήμης, δὲν κατώρθωσα ν' ἀναγνώσω εἰμὴ τὰς λέξεις **θεῖον θῦμα** καὶ **Ἀϊκατερίνη.** Περίεργος σύμπτωσις! Μοὶ ἐνθύμισαν αἱ λέξεις αὗται, δὲν εἰξεύρω πῶς, τὸν Κόμητά σας δὲ Κάστρον μὲ τὸ φιλοσοφικοτραγικὸν δρᾶμά του, περὶ τοῦ ὁποίου ἐχαλάσατε τὸν κόσμον οἱ Ἀθηναῖοι!

Ἡ μονὴ αὕτη ἔχει πολλὰ κτήματα, φιλονεικούμενα τὰ πλεῖστα, ὡς πᾶσα σχεδὸν λωρὶς Ἠπειρωτικῆς καὶ Θεσσαλικῆς γῆς. Ἀλλ' ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον ὅτι ἔχει πολλοὺς μπεχτατσήδας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιτρέπει νὰ μὴ φέρωσι τὸ ἔνδυμα τοῦ τάγματος καὶ νὰ ζῶσιν ἐν τῇ πόλει ὡς εὐτυχεῖς καὶ τίμιοι πολῖται. Μὰ τὸν Θεὸν καὶ ἐγὼ καὶ σύ, καὶ οἱ φίλοι καὶ αἱ ὡραῖαί μας, δὲν θὰ εἴχομεν καμμίαν δυσκολίαν νὰ συνεταιρισθῶμεν μετὰ τοῦ ἀλβανικοῦ αὐτοῦ ἀδελφάτου, ἀφοῦ μᾶς ἐβεβαίωναν ὅτι θὰ ἐζῶμεν ὅπως ζῶμεν καὶ θὰ ἐσκεπτόμεθα ὅπως θέλομεν. Διότι ἡ ὡραία αὕτη μονὴ εἶνε εὐεργετικὸν ἄσυλον, πρόθυμος πάντοτε ξενών, ὁ ὁποῖος δίδει εἰς τὸν ὁδοιπόρον λαμπρὰν τράπεζαν, ἀναπαυτικὴν στρωμνήν, θάλπος γλυκὺ τὸν χειμῶνα, τὸ θέρος δρόσον καὶ ἀρώματα, πάντοτε δὲ ὡραίαν θέαν καὶ εἰλικρινῆ συντροφιάν.

Ἀπὸ τοῦ Δομοκοῦ μετεβλήθη πως ἡ μονοτονία τῆς πεδιάδος, διότι πᾶσα ἡ μέχρις Ἀλμυροῦ ὁδὸς παρουσιάζει καὶ ὀρεινὰς ἀπόψεις, πρὸς τὰς ὁποίας πεδιόθεν συνεθισα. Ὁ **Ἀλμυρὸς** διαφεύγει πως τὸν κουραστικὸν τύπον τῶν λοιπῶν θεσσαλικῶν πόλεων, διότι καὶ αἱ ὁδοὶ δὲν εἶνε λιθόστρωτοι, καὶ ἐκ λόφων περιστοιχίζεται, εἰς μιᾶς δ' ὥρας περίπου ἀπόστασιν ἁπλοῦται γαληνιαῖος ὁ Παγασητικὸς κόλπος. Ἡ μετὰ τῆς θαλάσσης γειτνίασις ἐκτὸς τοῦ δροσεροῦ ἀέρος συνεπέφερε καὶ κοινωνικήν τινα ζωηρότητα, τὸ εὐτυχὲς δὲ τοῦτο ἀποτέλεσμα πάντοτε παρετήρησα εἰς πᾶσαν παραθαλασσίαν, ἔστω πολίχνην ἢ καὶ κωμόπολιν. Εἶναι πολὺ ζωηρότεροι, καὶ ὀλιγώτερον κωμικοὶ οἱ κάτοικοι Ἀλμυροῦ ὅταν λαλῶσι καὶ συμπεριφέρωνται. Δίφνης ἐσκέφθησαν νὰ δεξιωθῶσι τὰ κοράσιά των τὸν πρωθυπουργὸν ἐν στεφάνοις καὶ ἄσματι, τοῦ ὁποίου οὔτε τὸν ποιητὴν, οὔτε τὸν μουσικὸν κατώρθωσα νὰ μάθω. Πρὸ ὀλίγον ἡ μικρὰ καὶ ἐπίχαρις Περσεφόνη Οἰκονομίδου, ἡ οἰκοδεσποινίς μου, μὲ συνέλαβε γελαστὴ γράφοντα, καὶ μὲ ὑπεχρέωσε νὰ *στείλω εἰς Ἀθήνας* τὸ ἆσμα αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐνεργὸν μέρος καὶ ἡ παιδικὴ φωνή της. Σοῦ ἀντιγράφω λοιπὸν τοὺς στίχους τούτους διότι μοὶ ἐφάνησαν ὡς ἀνθύλλιον ἑλληνικοῦ ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον ἐρύη μέσῳ τόσων ἀκανθῶν καὶ τριβόλων:

Μὲ δάκρυα στοὺς ὀφθαλμοὺς,
μειδίαμα στὰ χείλη,
μὲ πρόσωπον ὅλως φαιδρὸν,
μὲ ἄκρον ἐνθουσιασμὸν
ἡμεῖς μικροί σου φίλοι

—

τὸ καλῶς ἦλθες ἐν χαρᾷ
νὰ σ' εἴπωμεν τολμῶμεν·
καὶ μὲ ἁρμονικὰς φωνὰς
νὰ προσφωνήσωμεν ὑμᾶς
καὶ σᾶς ὑποδεχθῶμεν.

—

Μετὰ βαΐων ἄλλοτε τὸν τοῦ παντὸς φωστῆρα
ἐδέχοντο ὡς λυτρωτὴν, τῆς κτίσεως τὸν ποιητὴν,
τοῦ κόσμου τὸν σωτῆρα.
Μετὰ χαρᾶς δεχόμεθα κ' ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας
τὸν νέον ἐλευθερωτὴν, τὸν τῆς τιμῆς μας δωρητὴν
καὶ τῆς εὐημερίας.

Μόλις πρὸ μικροῦ ἐπανῆλθα ἐκ **Πλατάνου**, χωρίου τὸ ὁποῖον ἀπέχει ἐντεῦθεν περίπου μίαν ὥραν. Πόλεις τινὲς ἔγραψαν τὴν ἑαυτῶν ἱστορίαν δι' αἵματος, καὶ ἐσημείωσαν τὸ πατριωτικὸν παρελθόν των δι' ἐρειπίων. Τὸ παρελθὸν τοῦ ἡρωϊκοῦ Πλατάνου δὲν εἶναι μεμακρυσμένον, οὐδεὶς ἔλλην εἶνε δυνατὸν νὰ ἐλησμόνησε τὰ δεινὰ τοῦ 1877. Οἱ ὀρεινοὶ Πλατανιῶται, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ θερμότερον παντὸς ἄλλου ἴσως Θεσσαλοῦ, ἐβαυκαλίσθησαν κατὰ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον Φεβρουάριον ὑπὸ ἀπατηλοῦ ἐλευθερίας ὀνείρου, μετέβαλον τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις δεσπόζει τοῦ χωρίου, εἰς φρούριον, τὰς καλύβας εἰς προμαχῶνας καὶ εἶπον: ἐμπρός! Καὶ ὅτε τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο τὸ γλυκύτατον διέλυσεν ἡ πικρὰ πρωΐα, ὅτε εἰσέβαλε λυσσαλέος καὶ φανατικὸς ὁ τοῦρκος στρατιώτης, δεινὴ πυρκαϊὰ κατηρείπωσε τοὺς οἴκους, ἀπηνὴς μάχαιρα διῆλθε διὰ γυναικείων καὶ παιδῶν σωμάτων, καὶ ὁ Πλατανιώτης ἐγκαταλειφθεὶς ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνί του, προδοθεὶς ἐν ταῖς πατριωτικαῖς ἐλπίσιν, ἀπεπειράθη, φεύγων χειρότερα δεινά, νὰ πυρπολήσῃ τὸν Ἀλμυρόν! Ἁγία καὶ ἡρωϊκὴ ἐκδίκησις, κατανύγουσα μέχρι δακρύων τὴν ψυχήν μου! Ἤκουσα γραῖαν Πλατανιώτισσαν, ἥτις κατὰ τὴν οἰκτρὰν ἐπανάστασιν ἔχασε περιουσίαν καὶ υἱοὺς, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐζήτει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα χρήματα, οὔτε θέσεις διὰ συγγενεῖς, ἀλλὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν ναῶν καὶ τῶν σχολείων, καὶ ἔνθους, συγκεκινημένος εἶπον: δὲν εἶνε λοιπὸν παντελὴς ἡ ἀπελπισία! κάπου τῆς θεσσαλικῆς γῆς ὑπάρχει τέλος ἑλληνικὴ ζωή!

Καὶ ἀληθῶς ἀπέρχομαι ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν ἔχων τὴν παρήγορον ταύτην ἐντύπωσιν. Ἠθέλησα περιερχόμενος τὰς ἐκτενεῖς Θεσσαλικὰς πεδιάδας νὰ ἴδω κάπου καὶ ἐρείπια, νὰ συναντήσω καί τινα φυσιογνωμίαν ζωηροῦ Ἕλληνος, ὅστις νὰ ἠγόρασε διά τινος θυσίας ἐν τῷ παρελθόντι τοῦ παρόντος τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εὐτυχῶς εἰς τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς ὀρεινοὺς χωρικοὺς τοῦ Πλατάνου ἱκανοποιήθη ἡ ἐθνικὴ φιλαυτία μου. Δὲν λέγω ὅτι οὐδαμοῦ ἄλλοθι πάλλει πατριωτικὴ Θεσσαλοῦ καρδία, ἀλλ' οὐχ ἧττον μετὰ λύπης

καὶ παρρησίας σοῦ ὁμολογῶ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπικρατεῖ, καταπνίγον πᾶν ἄλλο αἴσθημα, τὸ αἴσθημα τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. Οὔτε ὁ κλῆρος, ἀμαθὴς καὶ ἀδιάφορος, οὔτε τὰ σχολεῖα κατώρθωσαν νὰ συγκρατήσωσι τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα ἀδιάσειστον, καὶ ἐμπνεύσωσι τὸν πύρινον ἐνθουσιασμόν, ὅστις θραύει τὰ δεσμὰ τοῦ δούλου. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οἱ δυστυχεῖς οὐδένα εἶχον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας τοὺς μακροὺς ἀντιλήπτορα, ὅστις νὰ τοῖς λαλήσῃ περὶ τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων, τοῖς ἐμπνεύσῃ θάρρος καὶ ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον. Ἐγεννήθησαν δοῦλοι ἐκ δούλων καὶ συνείθισαν ἐν τῇ σκληρᾷ μοίρᾳ των. Τοὺς ἐνέκρωσεν ἡ ἀπελπισία.

Βεβαίως εἶνε γνήσιοι Ἕλληνες καὶ θ' ἀποκαλυφθῇ ἐν αὐτοῖς εὐχερῶς ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ. Ἡ χέρσος αὕτη σήμερον γῆ, ἥτις παρίσταταί μοι ἀξιοδάκρυτον θέαμα, δύναται νὰ ζωογονήσῃ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ταμείου καὶ πολλῶν ἰδιωτῶν τοὺς πόρους, οἱ δὲ Θεσσαλοὶ πάντες νὰ γίνωσιν αὔριον οἱ ἐνθουσιωδέστεροι καὶ εὐφυέστεροι πολῖται. Δι' ἀμφότερα θὰ παρέλθῃ πολὺς χρόνος καὶ θὰ καταβληθῇ οὐχὶ μικρὰ ἐργασία.

Ζ . . .

ΣΤΙΧΟΙ.

—

Σὰν ἀέρι πῶρχεται μυρωδιαῖς λουσμένο
Καὶ φιλεῖ στὰ σίδερα τὸν φυλακισμένο,
Γράμματα μοῦ ἔρχονται κάποτε στὰ ξένα,
Ποῦ γιὰ τὴν πατρίδα μας λένε καὶ γιὰ σένα.
Τί στιγμαὶς ὁλόδροσαις! Οἱ καλοί μου χρόνοι
Πάλι ἀνασταίνονται· κ' ἡ χαρὰ ἁπλόνει
Σ' ὅσα εἶναι γύρω μου τὴν χρυσῆ της σκέπη.
Καὶ σὲ ὄνειρο τρελλὸ ἡ καρδιά μου βλέπει
Μέραις, τόπους, πρόσωπα, ὅλα τὰ παληά μου,
Νὰ γυρνοῦνε, νἄρχωνται, νὰ πετοῦν σιμά μου,
Καὶ χοροῦ νὰ στήνουνε γύρους μαγεμένου.
Καὶ μ' ἐλπίδ' ἀκλόνητη, πίστη ἀπελπισμένου
Ἀπὸ παράθυρο δετὸς καρτερῶ καὶ πάλι
Τὸ ξανθό σου πῶς θὰ δῶ νὰ περνᾷ κεφάλι.

. . . . . .

. . . . . .

Τί στιγμαὶς ὁλόδροσαις, μὰ στιγμαίς! Ἀπὸ μνῆμα
Οἱ νεκροὶ γυρίζουνε, κ' ἡ καρδιά μου—κρῖμα—
Ἀπ' τὰ ὄνειρα 'στὴ γῆ πέφτει ἀπελπισμένη,
Πεταλοῦδα πῶχουνε μὲ κλωστὴ δεμένη.

Παροδίτης.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ.

—

Μᾶς γράφουσιν ἐκ **Λαρίσσης** τὰ ἑξῆς λυπηρά:

Προχθὲς ἐκάθηντο ἐν τινι ζυθοπωλείῳ τρεῖς ἀξιωματικοί μας, εἰς παρακειμένην δὲ τράπεζαν εἷς λοχαγὸς Τοῦρκος, ἐλθὼν ἐκ Σμύρνης ὅπως παραλάβῃ τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἷς ὑπίατρος ἐκ τῶν ἡμετέρων, πρᾶγμα ὅπερ δὲν ἠδύναντο ν' ἀνεχθῶσι, φαίνεται, τὰ ἐπικινδύνως εὐερέθιστα νεῦρά των, ὅθεν σκώμματ' ἀπρεπῆ καὶ φουντουκοβολήματα προεσήμαναν τὴν ἔκρηξιν τοῦ φυλετικοῦ τῶν παληκαρίων μας πάθους. Ἐν τούτοις ὁ μαχητὴς τῆς Πλεύνας, ἐφ' ᾧ δὰ καὶ ἐσκώπτετο ὑπὸ τῶν θριαμβευτῶν τοῦ Δομοκοῦ, λίαν ἀξιοπρεπῶς περιωρίσθη μόνον νὰ τοῖς στρέψῃ τὰ νῶτα, εἰς ἀναπόφευκτον δὲ εὐγενεστάτην παρατήρησίν του, τῷ ἀπήντησαν διὰ ποτηρίου πλήρους ζύθου κατὰ πρόσωπον, μεθ' ὃ μάχη ἀγωνίας διὰ καρεκλῶν καὶ ποτηρίων ἐπηκολούθησε μεταξὺ ἑνὸς *σκύλου* καὶ τριῶν *σταυραετῶν* ἢ *ἀσλανίων*, κατὰ τὸν συντάκτην ἐκδότην καὶ τυπογράφον τοῦ «*Ἀστέρος τῆς Θεσσαλίας*», ἀνασπασάντων ἐν τέλει καὶ τὰ διψῶντα, ὡς εἰπέ τις, τουρκικὸν αἷμα ξίφη των, ἐνῷ ἀτάραχος καὶ μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης του ὁ προσβληθεὶς τοῦρκος ἀξιωματικός, ὡς μόνον ὅπλον ἀντέτεινε μίαν μεγάλην μεγάλην περιφρόνησιν, διότι δὲν εἶνε, λέγει, τόπος ἐδῶ νὰ τραβήξωμε σπαθιά, σεῖς μπορεῖ νὰ μάθατε νὰ τὰ τραβᾶτε ἐδῶ, ἡμεῖς ὅμως ἐμάθαμε ἀλλοῦ. Τὴν ἐπαύριον—κάλλιστα—τοὺς κατήγγειλεν εἰς τὸ Φρουραρχεῖον ἐπὶ ἀδίκῳ ἐπιθέσει. Ταὐτοχρόνως ὅλοι οἱ μπέηδες ἐν σώματι προσελθόντες τῷ Ἀρχηγῷ ἐζήτησαν ἱκανοποίησιν ὑπὲρ τοῦ προσβληθέντος ἀδελφοῦ των, καὶ κατόπιν πολλῶν ἀνακρίσεων ὁ εἷς τῶν ὑπολοχαγῶν διατελεῖ ἔτι ἐν προφυλακίσει.

* * *

Ἔβλεξε τέλος πάντων καὶ τὸ σκάνδαλον τοῦ 11ου ὑπὲρ τῶν ὑπαξιωματικῶν, ἀφθείσης ὑπουργικῆ διαταγῇ τῆς προσβλητικῆς κατ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ λέξεως *ἀφιλότιμοι*.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

—

29 Ὀκτωβρίου 1881.

Μελανὰ καὶ ἀγριωπὰ τοῦ βορρᾶ νέφη κατέκλυσαν τὸν θελκτικὸν τῆς Ἀττικῆς μας ὁρίζοντα καὶ πυκνὴ βροχὴ, προάγγελος τοῦ παγετοῦ, ἀπελάσπωσε τὰς κονιοφόρους ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης. Δυνάμεθα δὲ χωρὶς ἀμφιβολίαν πλέον νὰ προφητεύσωμεν ὅτι ἐγγὺς ὁ χειμὼν τοῦ λήγοντος ἔτους.

Ἐπέρχεται λοιπὸν ὁ χειμών, πολυπληθεῖς ἀναγνῶσταί μου, καὶ ἔσται κατὰ τὸν μυστικὸν Καζαμίαν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως διφυής. Χειμὼν τῶν Στοιχείων τῆς Φύσεως. Χειμὼν τῶν Στοιχείων τῆς Πολιτικῆς. Χιόνες καὶ παγετοὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων. Ἐκλογαὶ καὶ συγκρούσεις ἐν ταῖς πόλεσι.

Μακάριοι οἱ προμηθευθέντες καλαῖς κάπαις, εὐδαίμονες οἱ ἀγοράσαντες καλαῖς κάλπαις.

* * *

Θὰ ἦναι βαρὺς ὁ χειμὼν τῆς Φύσεως ;
Ὁ Θεὸς οἶδε.
Θὰ ἦναι βαρὺς ὁ Χειμὼν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ;
Ἡ ἀντιπολίτευσις οἶδε.
Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀνάγκη προφυλάξεως !

* * *

— Καλὰ ποῦ μοῦ ἐνθύμησες αὐτὴν τὴν Γραῖαν ; Ζῇ ἀκόμη ; Ἡ ἀντιπολίτευσις ὑπάρχει ἀκόμη ;
— Ἡ Ὥρα λέγει ὅτι ζῇ. Σημεῖα ἄλλα περὶ τῆς ὑπάρξεώς της δὲν ἔχομεν.
— Ποτὲ μὴν πιστεύῃς ἐκεῖνον ποῦ 'μιλεῖ πολλὰ λόγια.

* * *

Ἐν τούτοις ὁ εἷς χειμὼν ἤρξατο, ἢ σχεδὸν ἤρξατο. Αἱ δροσεραὶ κυρίαι τῆς πόλεώς μας, αἱ δροσερώτεραι δεσποινίδες μᾶς τὸ προαγγέλλουσι. Τὰς βλέπετε μὲ τὰ βαρέα των ἐπανωφόρια, μὲ τοὺς περὶ τὸ πρόσωπον συνεσφιγμένους πίλους των.

Παρατηρήσατε ἀκόμη τὰς ἄλλας ἐκείνας Κυρίας καὶ τὰς ἄλλας ἐκείνας δεσποινίδας, αἵτινες ἀκούσασαι τὸν χειμῶνα κρούοντα τὰς θύρας των, ἐξῆλθον μὲ τὰ ἐαρινά των ἀκόμη καὶ σπεύδουσιν εἰς τὰ καταστόλιστα ἐμπορικὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Τί εὔμορφα πράγματα ! Ἀλλὰ καὶ τί καλλονά ! Σᾶς βεβαιῶ ἀληθῶς ὅτι ὅσον ὡραῖα πράγματα καὶ ἂν φέρωσιν ἐκ τῆς Ἑσπερίας οἱ πανοῦργοι ἔμποροι τῶν Ἀθηνῶν, αἱ κυρίαι καὶ αἱ δεσποινίδες μας θὰ εἶναι τὰ ὡραιότερα πράγματα τῶν καταστημάτων των.

Μοῦ ἔρχεται αὐταῖς ταῖς ἡμέραις νὰ ἀγοράσω ἕνα ἀπὸ αὐτὰ διὰ τὸν χειμῶνα.

* * *

Ὁ δὲ ἄλλος χειμών, ὁ Χειμὼν τῆς Πολιτικῆς τί γίνεται ; Ἤρχισεν ; Ἀρχίζει ; Τὸ βαρόμετρον τῆς ἀντιπολιτεύσεως σημειόνει *ὡραῖον καιρὸν* ἐπὶ τοῦ παρόντος. Οὔτε πνοὴ τοῦ βορρᾶ αὐτῆς ἠκούσθη ἀκόμη. Μὲ ὅλην δὲ τὴν φλυαρίαν τῆς Ὥρας, ἡ ἀντιπολίτευσις φορεῖ τὰ ἐαρινά της, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ὀπαδῶν αὐτῆς οἵτινες ἐφόρεσαν τὰ demi-saison καὶ ἤρξαντο συνεννοούμενοι μετὰ τῶν ὑπουργικῶν ὑποψηφίων περὶ τῶν ἐκλογῶν.

* * *

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ χεὶρ μου τρέμει γράφουσα. Πνεῦμα ἄγριον συρίζει ἔξω καὶ τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ πενιχροῦ μου δωματίου συγκρούονται. Βίς ποῖον ἐκ τῶν δύο χειμώνων ἀνήκει τὸ ψυχρὸν τοῦτο ῥεῦμα ;

Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δὲν διακρίνω καλῶς. Διὰ τοῦτο πίνω ἓν κονιάκ, φορῶ τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ ἐξέρχομαι νὰ πληροφορηθῶ.

Ἀνάποδος.

ΓΕΙΑ ΣΑΣ.

Ὦ γλυκειά μου Ἀθήνα, σ' ἀφίνω,
Καὶ 'στὸ Βῶλο τρεχάτος πετῶ·
Τὸ μανδύλι 'στὸ χέρι κρατῶ,
Καὶ στεγνόνω τὰ δάκρια ποῦ χύνω.

Ἔχε γειὰ γιὰ ὀλίγαις ἡμέραις,
Πάω τώρα καὶ σ' ἄλλαις μεριαῖς,
Νέαις πάλι νὰ 'δῶ Ἐλευθεριαῖς,
Πανηγύρια, παράταις, παντιέραις.

Μὲ χαρὰ καὶ μὲ λύπη σ' ἀφίνω,
Δὲν θὰ βλέπω γιὰ 'λίγο καιρὸ
Τόσαις μούραις γλυκειαῖς...τί σκληρό !
Ἔτσι μοῦρχεται πάλι νὰ μείνω.

Ἀλλὰ πάλι τὸ Βῶλο ν' ἀφήσω,
Τῆς φωναῖς, τὴ βοή, τὸ στρατό ! . .
Ὄχι, ὄχι, 'στὸ Βῶλο πετῶ,
Δίχως διόλου νὰ στρέψω ὀπίσω.

Τῆς καρδιᾶς μου ἀρχίζουν οἱ κτύποι . . .
Χαῖρε, φίλη παρέα χρυσῆ,
Χαῖρε, Κόντε Δὲ-Κάστρο καὶ σύ,
Νέε Σαίξπηρ ! . . γιαχᾶς ποῦ σοῦ λείπει !

Ὦ ! δεχθῆτε, καλοί μου Βολιώταις,
Καὶ ἐμὲ τὸν φτωχὸ ποιητή,
Ἂς γενῇ καὶ γιὰ 'μὲ κάτι τί,
Ἂς σφαχτοῦν καὶ γιὰ 'μένα τρεῖς κόττατις.

Καὶ ἐγὼ ὁ μικρὸς τροβαδοῦρος
Θὰ σᾶς φέρω μεγάλη τιμή·
Ὑποθέστε καὶ σεῖς μιὰ στιγμὴ,
Ὅτι εἶμαι κ' ἐγὼ Κουμουνδοῦρος.

Ῥίξετέ μου λουλούδια, καϋμένοι,
Δόσετέ μου στεφάνι χλωρὸ,
Κι' εἶναι ὅλο τὸ ἴδιο θαρρῶ·
Ἢ ἐγὼ, ἢ αὐτὸς, τί σημαίνει ;

Μπέηδές μου, Ἑβραῖοι, Ραββῖνοι,
Καὶ σεῖς ὅλοι ἐλᾶτε κοντά,
Κι' ἂν βαρὺ τὸ πουγγί σας βροντᾷ,
Καπνὸς, σκόνη 'μπροστά μου ἂς γίνῃ.

Κάμετέ μου καὶ σεῖς προσφωνήσεις,
Καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς κάμω δυὸ τρεῖς....
Ζήτω, Ζήτω ἡ φίλη πατρίς,
Ὁ Ῥαββῖνος κι' ὁ Μπέης ἐπίσης.

Ζήτω, Ζήτω... φωτιὰ 'στὸ βαπόρι,
Ζήτω, Ζήτω...τὸ κῦμα λυσσᾶ,
Ζήτω, Ζήτω κι' ἐμὲ τοῦ Πασσᾶ...
Γιὰ τὸ Βῶλο ἐβάλαμε πλώρη.

Souris

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Μία συμβουλὴ καθ' ἑβδομάδα, ὅπως λέγει ἡ *Ἑστία*, βγαλμένη ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον ἀνθρώπου ὅστις εἶδε, ἔμαθε, ἔπαθε καὶ ἐπλήρωσε (μὲ κυριολεκτικὴν σημασίαν) πολλά.

Θέλεις νὰ ἴδῃς ἂν μία γυνὴ σὲ ἀγαπᾷ; Τὴν πρώτην φορὰν ὁποῦ εὑρεθῆς μαζί της κατὰ μόνας, λέρωσέ της ἐπίτηδες τὸ φόρεμα, ὑπακρίθητι ὅτι αὐτὸ συνέβη τυχαίως καὶ ζήτησέ της ταπεινῶς συγγνώμην. Ἂν σὲ ἀγαπᾷ, θὰ σοὶ εἴπῃ

— Μά, καλὲ, δὲν πειράζει· δὲν εἶνε τίποτε, διορθώνεται, μὴ ἀνησυχῆς...

Ἂν δὲ σὲ ἀγαπᾷ, θὰ σοὶ ἀκοντίσῃ δύο βλέμματα ἰσοδυναμοῦντα πρὸς εἴκοσι ὀκράδας βαμβακοπυρίτιδος καὶ θὰ σοὶ εἴπῃ :

— Ἐστραβώθηκες;

* * *

Τί προφητείας ἐγκλείουν τὰ ὀνόματα καμμιὰ φορά !

Ἐσυλλογίσθητέ ποτε ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξου θαλασσομάχου ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν περιέχει δύο κανονιαῖς Μποῦμ... μπούμ...

Αὐτὸ ἐσυλλογιζόμην ἀναγινώσκων ἐσχάτως τὸν θρίαμβον τοῦ Μπούμπουλη διὰ τὴν ἀνατίναξιν τῆς ὑφάλου τοῦ Πειραιῶς καὶ διὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ νέου τορπιλλοφόρου «Ψαρά».

Καὶ χωρὶς νὰ θέλω ἐποίησα τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα :

Στῶν *Ψαρῶν* τὴν ὁλόμαυρη ῥάχι
Στέκει ὁ Μποὺμ καὶ τὸν τρέμουν οἱ βράχοι·
Μελετᾷ τοὺς λαμπροὺς Κουμουνδούρους
Καὶ στεφάνι στὴν κόμη φορεῖ
Καμωμένο ἀπὸ λίγους καβούρους
Ποῦ ἔχουν μείνει στοῦ Ἀράπη τὴ γῆ.

* * *

Ἡ κυρία προσφέρει πρὸς τὸν ἀσθενῆ σύζυγον τὸ φάρμακον ὅπερ διέταξεν ὁ ἰατρὸς καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἀρνεῖται προσπαθεῖ νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὸ λάβῃ.

— Πάρε το φίλε μου· εἶνε καλὸ, νὰ μὲ θάψῃς ἂν δὲν σὲ ὠφελήσῃ !

Ὁ ἰατρὸς παρὼν, μετὰ σπανίας εὐγενείας :

Πάρετέ το, εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως, θὰ ὠφεληθῆτε.

* * *

Ὁμιλοῦσι περὶ γυναικὸς· ὁ μισογύνης Κουτεντιάδης ἀποφαίνεται δογματικῶς καὶ μετ' ἐμφάσεως.

— Τότε μόνον θὰ εὕρωσιν ἡσυχίαν καὶ θὰ βιώσωσιν ἀνέτως αἱ μέλλουσαι γενεαὶ, ὅταν ἐκλίπῃ ἡ γυνὴ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

* * *

Τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα*, εἰς ἄρθρον ἐν ᾧ ἀναφέρεται σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ *εὐγνώμονι δάκρυ*.

«Πλὴν διατί εἰς τὴν ὑπόμνησιν ταύτην σᾶς βλέπομεν ὠχριῶντας καὶ *ἐξησθενημένος* ὡς μετὰ νύκτα κραιπάλης *ἀγανήφοντα νεανίαν* . . . . . ἐν μέσῳ συντριμμάτων καὶ λειψάνων *ἀποισχομένων* ὀργίων ;

Τὸ Συντακτικὸν τοῦ Ἀσωπίου, παρὸν εὑρεθὲν κατὰ τύχην εἰς τὴν ἐρώτησιν, ᾤχετο ἀπιὸν καὶ μετέβη πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ παρ' Βρέταις Εἰσαγγελέως.

* * *

Ἀμ' ὁ *Τηλέγραφος* ;

Ὁ καϋμένος δὲν προφθάνει νὰ φιλοδωρῇ τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας του μὲ τὰ συνήθη χαρίσματα. Προχθὲς π. χ. ἔλεγε :

«Πρωτάκουστον κακούργημα διεπράχθη ἐν Κερκύρᾳ, ἄξιον ἀληθῶς *βλαχικῆς ὑποκοΐας* . . .»

Οἱ ἀναγνῶσται χωρὶς νὰ ἦνε Βλάχοι, συνέλαβον τὴν Βλαχικὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἀφοῦ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ περὶ οἰνοποιΐας ὁ κ. Ρουσόπουλος, ἐμέθυσαν ὅλοι οἱ συντάκται τοῦ *Τηλεγράφου*.

* * *

Μεταξὺ δύο συζύγων :

— Καϋμένε, Κωστῆ, δὲν μένεις καὶ μία ὥρα μαζί μου ! τί τρόπος εἶν' αὐτός ;

— Γυναῖκά μου, δὲν λέγει ἡ Γραφὴ ὅτι ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ εἶνε ἓν πρόσωπον ;

— Μάλιστα.

— Αἱ λοιπὸν ὅταν ἤμαι μαζί σου εἶνε τὸ αὐτὸ σᾶν νὰ ἤμουν μόνος, καὶ ὅταν μένω μόνος στενοχωροῦμαι.

* * *

Βλέπομεν ἐκ Κεφαλληνίας φυλλάδιον, ἐν ᾧ ὁ ἐλλόγιμος σχολάρχης κ. Ι. Ραζῆς συγκρίνων δύο ἐκεῖσε γινομένας περὶ καιροῦ μεταφράσεις τῆς *Κολάσεως* τοῦ Δάντου, καταδεικνύει τὴν παχυλὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀκατονόμαστον στρέβλωσιν τοῦ ἀθανάτου ἐκείνου ποιητικοῦ ἔργου, τὴν γενομένην

ὑψ' ἑνὸς τῶν μεταφραστῶν, Παν. Βεργωτῆ καλουμένου, δασκάλου ἕλκοντος ἀπευθείας τὸ γένος ἀπὸ τοῦ 'Εξαρχοπούλου. Θ' ἀσχοληθῶμεν προσεχῶς εἰς αὐτήν.

*
* *

Εἰς μίαν συνεδρίασιν ἀθέων.

Εἷς ρήτωρ ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ λέγει:

— Κύριοι, ὀφείλω ἐξ ἀρχῆς νὰ διακηρύξω ὅτι δὲν πιστεύω τίποτε· εἶμαι ἄθεος . . . χάριτι *θείᾳ*!

Κώστας ὁ Σκουπιδᾶς

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

—

Δὲν καταλάβαμε καλὰ καλὰ ποίαν σημαίαν προσέφεραν τῷ Βασιλεῖ αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἔμποροι τοῦ Βώλου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐλθόντες καὶ διαλαλήσαντες, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς παραγγείλωμεν νὰ μᾶς ῥάψουν καὶ ἄλλαις, τὴν τιμήν της, 3000 φράγκα! *Αν εἶναι ἡ ἑλληνικὴ σημαία, τοιαύτην δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι πρὸ τῆς Δευτέρας. Τουρκικὴ δὲν πιστεύομεν νὰ ἦτο. Ὥστε θὰ ἦτο ἡ σημαία τοῦ ἐμπορίου των, ὅπερ κατέστησε τὸν Βώλον ἀποθήκην ἐμπορευμάτων τελωνισθέντων ὅσα ὅσα ὑπὸ τῶν Φιλοπατρίδων Ἐμπόρων τοῦ Βώλου πρὸς λήστευσιν τῶν ἑλληνικῶν προσόδων.

*Αν εἶναι ἔτσι, τότε ἔκαμαν πολὺ καλὰ νὰ τὴν προσφέρωσιν ὅπου τὴν προσέφεραν.

—

*Αν εἶναι ἀληθῆ τὰ ὑπὸ τῆς *Βυζαντίδος* ἐκτιθέμενα περὶ τοῦ μεταξὺ τῆς ἡμετέρας καὶ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως ἀναφυέντος ταχυδρομικοῦ ζητήματος—καὶ διὰ νὰ τὰ γράφῃ ἡ *Ἐφημερὶς* φαίνεται ὅτι εἶναι ἀληθῆ—ὁ κ. Κουμουνδοῦρος βεβαίως οὔτε Δημητρίου εἶναι οὔτε Παναγιώτου, ἀλλὰ βεβαίως κάνεις 'Αρὶφ ἢ κάνεις Χασὰν, κάνεις καφεδζήμπασης ἢ τσιμπουκτσήμπασης, ὅστις λείχει τῆς παντοφλαις ὄχι πλέον τοῦ Σουλτάνου, ἀλλὰ τοῦ Μεγάλου Βεζύρη, ἀμὰν νὰ μὴν τοῦ κλείσῃ τὸ ἑλληνικὸν ταχυδρομεῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει, διότι προσβάλλεται ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. 'Ελησμονήσαμεν ὅμως!! ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἔχει δίκαιον· ὅπως κατήντησε τὸ ἑλληνικὸν ταχυδρομεῖον, μπορεῖ καὶ ἐν 'Αθήναις ἀκόμα νὰ καταργηθῇ καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμεν διὰ τουρκικοῦ!

—

'Επὶ τῆς αὐτῆς 'Οδοῦ—'Αγχέσμου—ἂν δὲν καταλάβατε ὅτι καθήμεθα ἐκεῖ εἴσθε ὀλίγον βλάκες—καὶ ὑπὸ τὴν ὡς τηλεσκόπιον βεβαίως ῥῖνα τοῦ ἀστρονόμου κ. Σμὶθ, ἀκριβῶς δὲ ἀπέναντι νεοθαλῶν ἐν 'Αθήναις καλλονῶν, αἵτινες ὅτι ἔφθασαν ἀπὸ τῆς καλλογύναικος—ἂς μὴν ποῦμε τὸ ὄνομα τῆς νήσου—χαίνει μάνδρα βάθους ὡσεὶ τεσσάρων μέτρων ἤτις εἶναι ἀληθὴς καταβόθρα, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ὁ ἀρχιτέκτων Καφανδζόγλους φαντάζεται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅθεν ἔγραφεν, ὑπογείους, ἀλλ' αἵτινες τώρα ὡς νὰ ἦσαν ἠφαίστειοι νῆσοι, καμμία Νέα Καμένη, ἐξεπήδησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν χύνουσαι μετὰ βροχὴν μάλιστα τὴν δυσωδίαν καὶ τὸν τυφικὸν ἰὸν ἐν ἀφθονίᾳ. Καὶ ὅμως πιστώσεις ἐπὶ πιστώσεων, Φιλήμονες ἐπὶ Φιλημόνων, μᾶς διεβεβαίωσαν ὅτι ποσὰ σπουδαῖα ἐκλάπησαν πρὸς περιτειχισμὸν τῶν ἀτοιχίστων οἰκοπέδων. 'Αλλ' ἐπὶ τέλους οἱ γείτονες πῶς ὑποφέρουν αὐτὰς τὰς ἀναθυμιάσεις; Δὲν εἶναι αἰσχος νὰ δαπανῶσι διὰ πολυτέλειαν ἐσωτερικὴν καὶ νὰ μὴ τολμῶσι δι' ἀποφορὰν νὰ ἀνακύψωσιν ἐκ τοῦ παραθύρου των; Δὲν ὁμοιάζουσι χυδαῖον ἐπιδεικτιῶντα, τοῦ ὁποίου τὸ ὑποκάμισον ὑπὸ καινουργῆ ῥιδιγκόταν εἶναι ἡλικίας τοὐλάχιστον δεκαπέντε ἡμερῶν; Δὲν ἀναφέρονται; Δὲν ἀναγκάζουσι τὸν ἰδιοκτήτην; Δὲν ξοδεύουν ἐκ τῆς τσέπης των;

—

Εἰς τὸ Χαϊντάρι ἀκούομεν ὅτι καταπατοῦνται **3,000** στρέμματα γαιῶν τῆς Μονῆς Δαφνίου.

'Ερωτᾶται τὸ Δικαστικὸν Τμῆμα τοῦ 'Υπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τί ἐνηργήθη περὶ τούτου, διότι οἱ γεωργοὶ παραπονοῦνται.

Πλακάκια; Πλακάκια;

—

Ὅσοι γνωρίζουν τὸν κ. **Δημήτριον Κόκκον**—καὶ τὸν γνωρίζουν ὅλαι αἱ 'Αθῆναι—ἔμαθον βεβαίως μετ' εὐχαριστήσεως τὸν προβιβασμὸν αὐτοῦ ἀπὸ προξενικοῦ γραμματέως ἐν Τεργέστῃ εἰς ὑποπρόξενον ἐν Κορυτσᾷ τῆς Μακεδονίας καὶ τὴν προσκόλλησιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν 'Εξωτερικῶν. 'Εν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ θέσει τὸν καλοῦσι βεβαίως ἡ ὀξεῖα εὐφυΐα καὶ γλωσσομάθεια, ἡ φιλολογική του ἱκανότης καὶ τὰ νομικὰ αὐτοῦ κεφάλαια. Τοιοῦτοι νέοι εἰσαγόμενοι εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον ὑπισχνοῦνται τοὐλάχιστον τὴν δημιουργίαν μέλλοντος διὰ τὴν ἀκατασκεύαστον ἀκόμη ἑλληνικὴν διπλωματίαν.

—

'Απῆλθεν, ἐπιβαίνων τῆς *Κρήτης*, εἰς Βῶλον ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** ἵνα παρασταθῇ εἰς τὴν κατάληψιν ὁ ἐστεμμένος τοὺς γέλωτας καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ δημοσίου ἀγαπητὸς ποιητὴς **Γεώργιος Σουρῆς**. Θὰ ἔχωμεν ἔμμετρον περιγραφὴν ὅλων τῶν παρασταθησομένων ἐν Βώλῳ τὴν προσεχῆ Δευτέραν ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου μέχρι βαθείας νυκτός.

—

Διὰ τὴν πεζογραφίαν τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** προέπλευσεν ἤδη τὸν γαλανὸν Παγασητικὸν ὁ ἐκ Χαλκίδος Βασιλοφάγος ἀνταποκριτής μας **Μπλούμ**.

—

Ἦλθεν! ὡς χελιδὼν τοῦ χειμῶνος, ὡς ἀηδὼν εἰς τὰς αἰθούσας μας, ὡς κύκνος ἀνυπάρκτων λιμνῶν, ὡς νύμφη διὰ τοὺς γαμβρούς μας, ὡς γαμβρὸς διὰ τὰς νύμφας μας, ὡς γέλως τῶν δακρύων, ὡς δάκρυ τῶν γελώτων, ὡς στεναγμὸς, ὡς πνοὴ, ὡς ψυχὴ, ὡς ῥεζεντᾶ, ὡς πῦρ τῶν παγετῶν μας, ὡς ὕδωρ διὰ τὸ πῦρ μας, ὡς ἐλπὶ ἐπὶ παρειᾶς κόρης, ὡς εὔζωνος, ὡς φουστανέλλα, ἀκόμα καὶ ὡς ἐσώβρακον, ὡς κιγκλὶς φρενοκομείου, ὡς χορδὴ λύρας, ὡς μανδήλιον δεσποινίδος, ὡς κόκκαλον πιάνου, ὡς ντέφι 'Αθηγγανίδος, ὡς κλεῖς δεσμοφύλακος, ὡς βιτρίνα ἐμπορικοῦ, ὡς ἀκτὶς εὐφυΐας, ὡς σύννεφον βλακείας, ὡς βελάδα διπλωμάτου, ὡς οὐρανὸς ἐν Ἅδου, ὡς παράδεισος ἐν Κολάσει, ὡς ἐγχειρίδιον 'Ισπανίδος, ὡς γλῶσσα καπνιστὴ ἀμίλητος, ὡς γραμμάτιον λαχείου καρδίσαν, ὡς λογοπαίγνιον, ὡς κανθαρὶς, ὡς Ἔρως, ὡς τρικαντὸ τοῦ 'Αναστασίου Βυζαντίου, ὡς κάλπη τοῦ κ. Φιλήμονος, ὡς δεύτερον Οὐρητήριον τῆς

Πλατείας συντάγματος, ὡς τσαΐ ἐν ἑφεσπερίδι, ὡς μελῳδία *Αἰνᾶαε*, ὡς χωρὸς μετὰ κηδείαν, ὡς σαπούνι *Ατκινσων, ὡς ἀφρὸς, ὡς ξυνόγαλα, ὡς τραγωδία τοῦ Δὲ Κάστρου, ὡς ποίημα τοῦ Συνοδινοῦ, ὡς ὁ κύριος Κουκκάκης τοῦ Κορομηλᾶ, ὡς διπλωματικὸν σπαθάκι Βλάχου, ὡς μία κνήμη τοῦ Βουμβούση, ὡς κοιλία τοῦ Φαλστὰφ, ὡς ἀνάμνησις Μοντίνη, ὡς φωτογραφία Δὲ Κάστρου, ὡς ζωγραφία Μιστριώτου, ὡς γυνὴ, ὡς ἀνὴρ, ὡς ἑρμαφρόδιτος, ὡς ἀμφίβιον, ὡς διάλογος, ὡς χλόη, ὡς νερὸ τοῦ Κεφαλαριοῦ, ὡς τενεκὲς εἰς οὐρὰν κυνὸς, ὡς ἐραστὴς ἑνὸς ἑκατομμυρίου γυναικῶν, ὡς Σουλτάνος φαντασιώδους χαρεμίου, ὡς σκιὰ, ὡς ὄνειρον, ὡς φάντασμα, ὡς σάββανον, ὡς σβέρκος διὰ *γεακάδες* ὡς λαμπὰς γάμου, ἢ καλλίτερον ὡς φανὰρι γάμου. —'Εδῶ σταματοῦμεν ἵνα ἀναπνεύσωμεν καὶ ἀνοίγομεν ἄλλο φροῦ-φροῦ.

—

'Αφίκετο ὁ . . . . κύριος 'Αλέξανδρος Νέγρης.

—

'Ιστορικά:

Μεταξὺ Δὲ Κάστρου καί τινος ἐξ ἡμῶν:

— Πάλι κάνένα δράμα θὰ κατασκευάζῃς μὲ τὸ νοῦ σου.

— Ὦ! ἔχω πολλὰ *ἔργατα*.

— Γραμμένα;

— Νὰ 'στὰ πῶ καὶ νὰ τὰ γράψῃς.

—

— Δὲν ἐπιχειρεῖτε, κύριε κόμη, νὰ γράψητε καμμίαν τραγῳδίαν.

— Ἔχω ἕνα τραγοῦδι καὶ μὲ μουσικὴ τῆς φαντασίας μου.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

—

Μεταξὺ ἐξόχου φιλολόγου καί τινος θαυμαστοῦ αὐτοῦ:

— Δότε μοι ἓν αὐτόγραφόν σας καὶ θὰ εἶνε δι' ἐμὲ θησαυρός.

— Μὲ περιπαίζετε.

— 'Ομιλῶ μετὰ πληρεστάτης πεποιθήσεως.

— 'Εὰν ἔχῃ οὕτω ὑπάρχει τις, ὅστις ἔχει μερικὰ καὶ μάλιστα ἀξίας. Ζητήσατέ του ἕν.

— Γραμμένα ἀπὸ τὸ χέρι σας;

— Γραμμένα καὶ ὑπογεγραμμένα.

— Ποιήσεις;

— Ὄχι, *συναλλάγματα διαμαρτυρημένα*!

—

Μεταξὺ συζύγων· ὁ ἀνὴρ εἶνε ἄπιστος.

— Μὰ τί θὰ εἴπῃς εἰς τὸν Θεὸν ὅταν θὰ παρουσιασθῇς ἐνώπιόν του;

— Θὰ τοῦ εἴπω· «Κύριε, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω».

—

'Εν τῷ δικαστηρίῳ:

Ὁ *Πρόεδρος*.—Μὰ κορίτσι μου, ὅταν σᾶς ἀφῄρεσαν τὰ χρήματα ἀπὸ τὸ θυλάκιον δὲν ἠσθάνθητε τὴν χεῖρα τοῦ κλέπτου;

'*Η κόρη*.— Μάλιστα, ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι εἶχε ὅλως διόλου ἄλλους σκοπούς....

—

'Ο καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας κ. Ρουσόπουλος εἰς ἐκδρομὴν μετὰ τῶν μαθητῶν του ἐν τῇ ἀκροπόλει:

'*Ἐκεῖνος*. Βλέπετε τὸν Παρθενῶνα;

Οἱ μαθηταί. Τὸν βλέπομεν.

'*Ἐκεῖνος*. Βλέπετε τί ὡραῖος εἶναι!

Οἱ μαθηταί. Τὸν βλέπομεν.

'*Ο καθηγητής*. Ἔ, πάμε νὰ δοῦμε τώρα καὶ τὸν Ναὸν τῆς 'Απτέρου Νίκης.

—

Μεταξὺ δύο ἐχόντων χρῶμα φοιτητοῦ, ὧν ὁ εἷς μελετᾷ:

'*Ο μὴ μελετῶν*: Τί διαβάζεις βρὲ, δὲν εἶσαι φοιτητής;

—

Ἄκρον ἄωτον ταχύτητος κυκλοφορίας εἰδήσεως ἐν 'Αθήναις:

Νὰ λὲς τὴν εἴδησιν εἰς τὰς 12 π. μ. καὶ νὰ γνωσθῇ εἰς τὰς 11 π. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

—

'Ο μικρὸς Χαρίλαος ἐξετάζεται εἰς τὴν ζωολογίαν:

Μετ' ἄλλας ἐρωτήσεις ὁ διδάσκαλος τοῦ λέγει:

— 'Ονόμασέ μας τώρα καὶ μερικὰ τετράποδα ζῶα.

'Ο Χαρίλαος μετὰ σκέψεως πάντοτε καὶ ἀργὰ ἀργά:

— 'Ο σκύλος . . . . ἡ γάτα . . . . τὸ ἀρνὶ . . . . δύο κότταις . . . .

—

Μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Περνοῦν ἀπὸ τὴν Καλιρρόη τὴν τὴν ὁποίαν βλέπουν κατάξηρον:

— Μπαμπᾶ, τί ἔγινε τὸ ποτάμι;

— Τὸ πῆρε παιδί μου ἡ πλημμύρα.

ΕΙΜΑΙ ΠΑΙΔΙ.

—

Εἶμαι παιδὶ ἀκόμα
Μοῦ λένε ὅλ' οἱ φίλοι μου, γιατὶ σὲ μιὰ ματιά σου
Εὐθὺς ἀλλάζω χρῶμα
Καὶ ἄθελα ὅπου σὲ 'δῶ ἀκολουθῶ σιμά σου.

—

Ἔχουνε δίκηο νὰ τὸ 'ποῦν, εἶμαι παιδὶ, τὸ ξέρω,
Μὰ τί νομίζουνε; μ' αὐτὸ ὁ κόσμος θὰ χαλάσῃ;
Κ' ὁ ἔρωτας εἶνε παιδὶ, κ' ὅταν τὸν 'δοῦμε γέρο
'Αλλοίμονο στὴν πλάσι!

—

'Εσὺ παιδὶ, ἐγὼ παιδί — Ὦ! τί καλὸ ζευγάρι!
Ἔλα νἀλλάξωμε τὰ δῶ φιλάκια μιλλιούνια . . .
Εἶσαι μικρούλα, ἀγάπη μου, ἄφησε τὸ καμάρι
Κ' ἔλα νὰ μεγαλώσουμε τὰ δυὸ 'στὴν ἴδια κούνια.

Γεάν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἀθῆναι ὁδὸς Ἑρμοῦ.

—

Ἅπαντα τὰ εἴδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμαίως διὰ τελειοτάτης μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἴδους σφραγῖδες, ὡς καὶ ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη Ἀποθήκη τῶν καταστίχων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος **Edler I. Krische** τοῦ Ἀννοβέρου.

Μόνη Ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ Ἀληθοῦς σιγαροχάρτου **Job** τοῦ οἴκου **Jean Bardou** τῆς Γαλλίας.

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τὸ πρωτεῦον σιγαρόχαρτον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν ἀξίαν καὶ τὴν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς κατασκευήν του εἶναι τὸ Σιγαρόχαρτον τοῦ **Jean Bardou**, τὸ ἐπιλεγόμενον

JOB

Ὑπὲρ αὐτοῦ συνηγοροῦσιν **19** μετάλλια ἀξίας καὶ **3 χρυσᾶ.**

ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ὅπου πωλεῖται τὸ ἀληθινὸν **Job** εἶναι τὸ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ **Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ.**

Εἰδοποιῶ τὸ κοινὸν ὅτι θέλων νὰ θεραπεύσω ἔλλειψιν τῆς πόλεώς μας κατήρτησα

ΙΠΠΟΣΤΑΣΙΟΝ

ἐν ᾧ οἱ ἐπιθυμοῦντες θέλουσιν εὑρίσκει **ἵππους καλῆς καταγωγῆς** δεδαμασμένους καὶ καθ' ὅλα τελείους πρὸς ἱππασίαν.

Ἐπίσης παραδίδω **μαθήματα ἱππασίας** εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας, ἔχων ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἱπποδρόμιον.

Κανονισμὸς ὁρίζει τὰς λεπτομερείας.

Τὸ ἱπποστάσιον κεῖται παρὰ τὴν λεωφόρον Νοσοκομείου, πλησίον οἰκίας Κορδέλλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡ. 243.
ΝΕΩΤΑΤΗ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΛΑΜΠΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ

ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ.

ΙΔΙΩΣ

Λάμπαις τοῦ λαδιοῦ—Λάμπαις κινεζικαὶ—Γλόμποι δι' εἰσόδους—Δι' ἐστιατόρια—Διὰ Καταστήματα.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΤΟΥ Κ. ΚΟΝΤΕ

Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου κατὰ τὴν γωνίαν τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

—

Εἰδοποιεῖται ἡ πολυάριθμος πελατεία τοῦ πασιγνώστου αὐτοῦ Καταστήματος, ὅτι ὅλα τὰ εἴδη γαλλικοῦ ἄρτου κατασκευάζονται ἀρίστης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ

εἰς τὴν Μεγάλην Ἀγορὰν, ἀπέναντι τοῦ ὀπωροπωλείου τῆς Μεγάλης Παράγκας. Διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος ὁ κ.

ΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ἡ.—12

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΣΤΕΚΟΥ

61.—Ὁδὸς Ἑρμοῦ—61.

—

Ἐκομίσθησαν κατ' αὐτὰς ἐξ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας τὰ ἑξῆς· **Φανέλλαι** ἀνδρὰν μάλλιναι, **ὑποκάμισα** τελειοτάτης κατασκευῆς, **κλινοσκεπάσματα** μάλλινα, **βέσται**, ἐνδυμασίαι **παίδων**, **λαιμοδέται** μεταξωτοὶ νεώτατοι, **μανδήλια** λινὰ καὶ βαμβακερὰ, **προσόψια**, καὶ διάφορα ἄλλα, πωλούμενα εἰς μετρίας τιμάς.

ΜΑΣΚΟΤΤ μπαστούνια ἐκόμισεν ἐσχάτως ἐκ Παρισίων τὸ Ἐμπορικὸν **Χουτοπούλου.** Εἶναι τὰ νεώτατα μπαστούνια. Ὑπενθυμίζουν Φάληρον, ἔρωτας κλπ.